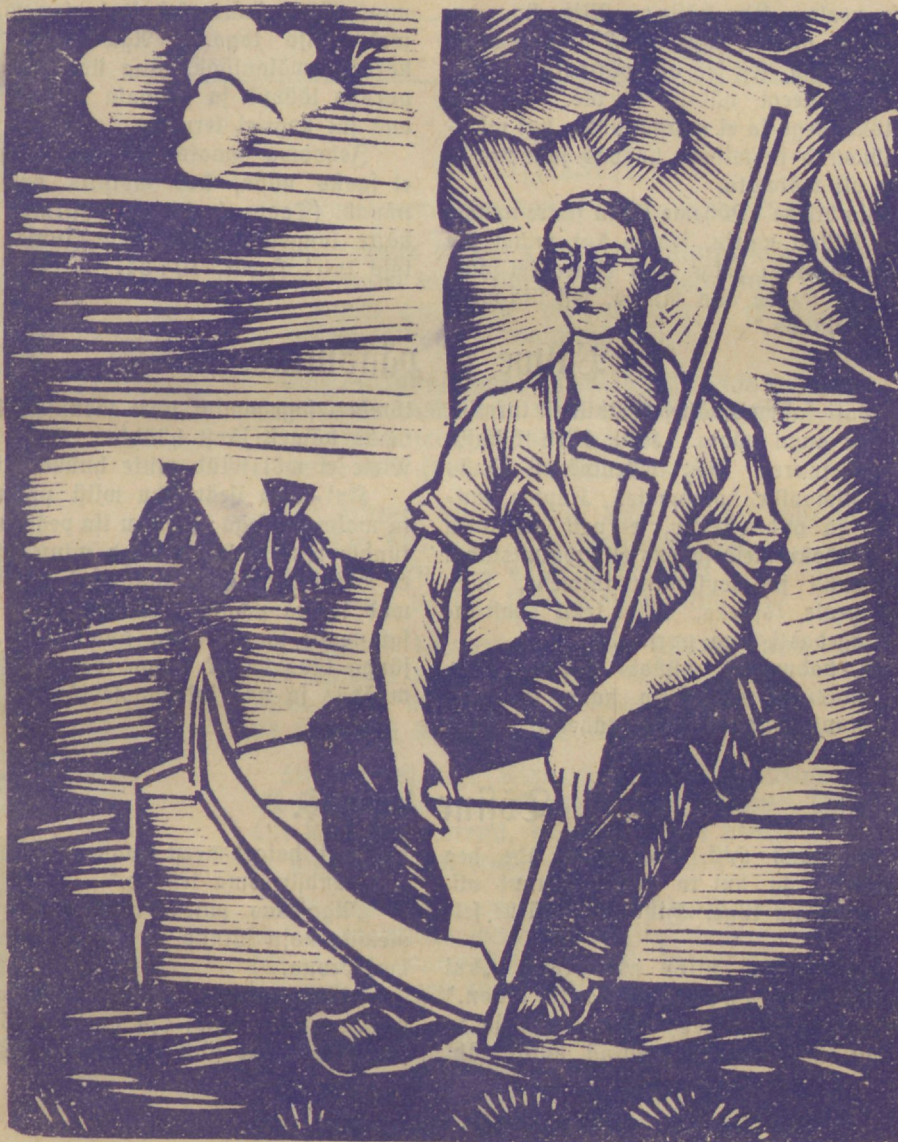

NOORTE ELU

„Ja kes lõikab, see saab palka ja kogub vilja igaveseks eluks“. Joh. 4 : 36.
Mida lõikad sina ?

„Kristuse ja koguduse eest“

E. Usklikkude Noorte (uskudevaheline) C. E. Liit.

Juhataja: Peeter Sink — Tallinna, Koidu t. 68 b—6

Kirjatoimetaja: E. Rosenstrauch — Tallinna, postkast 284

„Noorte Elu“ — toimet. aadr: Tallinna, Koidu t. 68 b—6

„ „ — talituse „ „ Koidu t. 68 b—6

„ „ — kirjad „ „ Postkast nr. 284.

„Noorte Elu“ tellimisraha võib maksta postkontorisse „N. E.“ jooksvale arvele nr. 30.

„NOORTE ELU“

maksab aastas:

lihtpaberil postiga	1,30 krooni,	postita	1,20 krooni.
heal	2,00	„	1,90
Välismaale lihtpaberil	1,80	„ heal paberil	2,50

Jumal ei anna ennast pilgata.

Raks tuttavat juhtusid jõekaldal kokku ja hakkasid ühest ja teisest rääkima. Viimaks pöördus jutt ka Jumala peale. Üks küsis: „Mis sina arwad, kas on Jumal olemas või pole?“ Teine vastas: „Mina küll ei usu, sest see on mõimatu, et Jumal on, kuna teda keegi näinud ei ole.“ Nõnda vaidlesid nad tükk aega ja ei märganudki, kui piksepilv üles oli tõusnud ja vihma hakkas sadama.

Roju minna oli mõimatu.

Jumala pilkaja ütles: „Väheme sinna suure tamme alla, seal saame küllalt varju, seniks kui vihm üle läheb.“ Esimene vastas: „Kas sina ei tea, et pikse ajal ei tohi kõrgete puude alla minna, sest siis võib kergesti õnnetus juhtuda.“

Palve ja pääsmine.

Üks laev tabati sadama lähedal äkilisest tormist, mille tagajärjel sai augu põhja. Rõik käed töötasid tugevasti pumba juures, aga sellegipärast tõusis veesi laemas iga filmapilk kõrgemale. Kapten kutsus mehed kokku ja andis teada, et neil on karta kõige pahemat ja käskis neid selleks ette valmistada. Tähtsimees, jultunud ja hoolimatu inimene, läks kapteni sõnade peale tõsiselt, käis tekil edasi-tagasi ja vaatas sagedasti oma uuri.

„Meie oleme kadunud,“ hüüdis kapten talle, niisuguse tormi vastu ei või laev kaua püsida.“ Noormees ei pannud kapteni sõnu tähelegi, vaid

Siis karjus teine täiesti juust, tõstis rusika taeva poole ja ütles: „Mine sina oma loriga koju, aga mina lähen sinna, sest seal olen ma nagu wana Jumala selja taga.“ Aga jamal hetkel fähwatas korruga walgulöökk, ning ühe filmapilguga oli tamm puruks lööbunud ja Jumala pilkaja furnud. Esimene aga jäi koguni terveks.

Jehoowa waatab taewast inimeste laste peale, et saaks näha, kes mõistlik on ja Jumalat taga nõuab. (Saaw. l. 14:2). Hirmus on elawa Jumala kätte langeda. Sest meie Jumal on üks äralõpetaja tuli! Heebr. 10:31.

tõmbas sagedamini uuri taskust välja, kuni ta viimaks kõigest jõust hüüdis: „Meie oleme päästetud! Meie ei või nüüd mitte hukka minna!“

Kui tema iseäraliku wiisi põhjust küsiti, vastas ta waimustusega: „Minu isa peab n ü ü d oma palwetundi; tema palub n ü ü d minu eest Jumalat. Laew ei või hukkuda sel ajal, kui minu isa palwed tõusewad taewa poole!“ Meeltheitew laewameeste hulk sai nende sõnade läbi uut julgust. Poole suurema jõuga läks korda laewa wee peal hoida, kuni torm mööbus ja nad sadamasse jõudsid.

Tõsine heldus.

Jutlustaja Rowland Hill läks kord ühe hea sõbra juure mõdraks, ja kui ta sealt lahkunud oli, tähendas üks perekonna liige, Hillil pole särki seljas olnudki.

„See on väga imelik,“ ütles majaproua, „kui ta teinekord jälle tuleb, siis ma küsin, kuidas see asi on.“

Lähemal korral pandigi see küsimus ette ja ta vastas: „Ast oli tõesti nõnda. Mina käisin üht

raskesti haiget meest vaatamas, ja et tal särki polnud, andsin oma temale.“

„Aga kas poleks mitte parem olnud, kui teie oleksite koju läinud ja siis temale saanud?“ küsis majaproua.

„Mina oleksin mõinud muuta oma mõtte tee peal,“ vastas Hill, „ja pealegi mõtleksin ma, et waelele mehele jõe särk kohasem oleks kui küll.“

Üks hauafiri.

Franklin, suur ameeriklane, kes leidis piksewarda ja kelle hing oli taewas niisama kodus kui maapeal, uskus ülestõusmiste ja igawest elu, mille üle praegused härjapõlmalased naerawad. Selle kohta andis ta tunnistuse oma haruldase hauakirjaga, mille ta enesele walmistas, siis kui ta oli alles triikiladuja. See on järgmine: „Triikkija Benjamin Franklini

keha on wana raamatu kaane farnane, mille siju välja kärjstatud, nimekiri ja kuldamine ära pühitud, on siin maas usside sõõdaks. Aga see töö ei ole kadunud, sest see ilmub, nõnda kui ta usub, ükskord weel uues, ilusas väljaandes, toimetaja poolt läbi waadatud ja parandatud.“

Maailme Eelu

EESTI USKLIKKUDE NOORTE C. E. LIIDU AJAKIRI

Nr. 7

Kümnes aastakäik

1930

Augustil.

Sõjawäeteenistuses surnud wenna mälestuseks.

Kui saabub august kätte külwitänuks lõikuskuu
ja nurmedel weel üürikefeks kestab suwi hilja;
kui koplis punetama lõõnud marjast pihlakpuu
ja põldel lõigatakse walmind wilja.

Ning metsad kauged seiswad sügisnukras waimus,
kuis katab raske udu neid weel süngel ööl.
Ja lehwib kafelehis walus aimus,
et surm neis juba sala pesitfemas tööil.

Siis kurbun korraga ma kefet waikist päewa,
kui seisjan kodutalu aias õunapuude all,
et närbus weli mul kesk noorusaega,
kes oli weli parim, sõber kallim mul.

Ta kodust kaugel põdes pika kuuma suwe,
kui kahwus näost kadus ära terwis, jõud.
Kuid õhked kurwemad ei wiinud surma-tõbe —
ka olid Jsal taewas teised nõud.

Siis elu tal kesk lõikustänu hõiskeid kustus,
all suurte kohawate puude ta m'ust kaugel suri.
Ent käskjalg, kõrend, ka meil tuppa astus
ja saabuski meil teade — surma kiri.

Sel järgnesid nood waiksed leinapäewad
ja kaugel helises weel matuskell;
ent walud, waewad mulle ikka hinge lõid,
kui puhkas weli juba mulla all.

Sel kuul end kurbi mõtteid eietamas ikka leian.
Oo, — suri minul sõdur-wend!
Kuid sellega end asjatult ka waewan —
mul enam pole teda, möödunud see õnnetund.

Kui oleks inimestel, käies eluteed —
lein, walud nende kinnitatud oja . . .
Ah, kui wafid ju palgelt pifarjõed,
kui nägin torme waigistajat — Jeesust. H. L.

Armasta Jeesust.

Alex. Tæter.

Spaats, kes oma wenda wihtab, on inimese tapja. (Soh. 3:15).

Miks ei taha sa wihtamist endas muuta armastuseks? See on ju nii lihtne — Jeesuse läbi. Sa tead, millise mõõduga mõõdad, mõõdetakse sullegi; millise mõõduga wenda wihtab, wihtab ka Jumalat.

Do, püüa teenida armastusega armastust, armuga armu! Kuid tea, üksnes Jeesusega omad armu ja armastuse waimu. Jeesuseti oled surunud igawikule ja Jumala armule, oma parematele püüetele waatamata. Tungi Jeesusesse, et täitüksid õiglase armastusega wenna wastu, et pääseksid patu needusest! Tungi Jumalale ligemale.

Armasta wenda, et saaks austatud Jumala poeg! Et saatsid Jeesuse wenna.

Sa arwad, et ei wihta wenda, kui enda teada oled küllaldaselt õilis. Su õilsus on õhuloos, su arwamine endast on surmaleht sinu juures, kui sul puudub elaw usk Jeesusesse.

Mu sõber, rängem patt on just rafineeritud wenna wihtamine ükskõikse waimus. Ükskõiksus ise oma hinge, Jumala üliwama anni wastu; ükskõiksus su hukkuwate wendade suhtes on täielik wenna wihtamine ja Jumala teotus. Sa küsid weel, kuis mõib see tappa wenda, kes on näilisel heas wahelkorras inimestega, kuna usu suhtes eelistab erapooletut waikimist.

Õnnetu, ja tahad petta iseend ja kõike nägewat ja mõistwat Jumalat. Ja kujutad end oma ükskõikse tõttu wiibiwat rahulikult õigluse ja armastuse teel. Sa pead Jumalat rumalaks nagu mõnd inimest, ja arwad, et Jumalgi wabandab ja mõistab õigeks su wenna tapjat ebaarmastuse ja jumalaseadusi hirwitawat keste waimu. Sa eksid Püha Waimu wastu, sest sa talitad sihilikult — omades mõistust ja haridust. Sa kardad maailma arwamist, aga mitte oma Loojat, sest sul puudub tõearmastusest aimdus.

Alalik wenna tapmine ei olegi nii mustahingeline kui salamõrtsukaliku wihtamistwääriwa iseloomu mõju. Ja wihtamistwääriw on igasugune midu maailma filmis kulbne iseloom, kui ta puudub wennaarmastuse põhitingimus — elaw ühendus Loojaga Jeesuse läbi.

Seft eks see ole waid lihalit armastus, mis tuleb inimesest, kel puudub elaw ühendus Jumalaga Jumala poja läbi. Nagu taob kõik lihalit kui suits tuules, nii eluwaimuta on wenna tapwalt mõjuw ebaarmastus ehk Jeesuseti olef. Mu sõber, mida endale teed ja kuis sa elad, seda teed ja elad sa ka oma wendile nagu Loojalegi.

Ei ole sa Jeesuse sõber, siis oled sa ta wastane. Jeesuse wastane on esiteks iseenda wastane, siis aga oma wenna wastane — oma wenna waimu mõrtsukas, sest Jeesuse elu waimuta on su mõju wennale ikka hauawaimuliselt surmaw, olgu lähedal ehk kaugel teel.

Ära jää ükskõikseks oma hinge küsimuses, sest see on tähtsam küsimus su olemasolus. Ei ole eriwärjupaika ükskõiksetele taewa ja põrgu wahel.

Miks näib sulle nii raske Jeesusest omada tuge, miks nii näotu ristipuult otsida elumõtet? Miks põlgad piiblit, miks häbened seda lugeda? Ära ole waimuliselt laisk! Ära ole iseseiswuseta maailma ori! Haffa määrama oma waimulisele isikule wääriulist suuna! Saa Jeesuse sõbraks ja wenna tapja waimu wihtajaks! Wõitle waimuwaldamise teostuse wastu mateeria abil. Looju mateeriat ülistawast õhkkonnast, seal walitseb needuse täius!

Mu sõber, päästa end surmawaimu mürgitatud piirkondadest Eluwaimu hingamismaile!

Ära püüa kuidagi lämmatada oma loomupärast usutungi ega asetada Jeesust julmilt oma isiku huwide raamidesse, waid anna end kõhklematult ja täielikult oma Loojastajale ja laise teda sinus wabalt kõnelda ja õpetada, sest ta on ainus Hingearst, Waimuwürst, Glukuningas! Tema läbi omad juba siin wenna wihtajate saarel eelõnnistusi — seal igawikus aga lõputa armu. Wihta oma ja oma wenna hinge hukutajat waimu ja wõta oma elu juhtmõtteks Jeesuse armastus sinu ja ligemise wastu!

Mu sõber, ära kõhkle, saa iseenda ärawõitjaks ja Jeesuse tunnustajaks! Ühine maailma filmis põlgust-äratata ristimärki kandwa hulgaga. Alu surma ja saatana mõitwa armastuse waimule! . . .

Kes warastab õunu?

Ühes küllas P.-Ameerika Ühisriikides elas jumalafalgaja. Jumala sõna juure ei läinud ta tialgi. Kui aiawili oli walmis, siis pidi ta eriti pühapäewil väga hoolega olema ametis, et eemale tõrjuda sealt linde ja päewawargaid. Ühel pühapäewal oli ta oma wäimehega, kes oli major, midu wiisakas mees, aga samuti jumalafalgaja, jälle ametis, kui kohalik jutlustaja sealt mõõda läks, keda ta järgmiselt pilkas:

„Mis kasu saadab teie jutlustamine? Mis teie sellega korda saadate? Mispärast ei õpeta teie neile kelmidele poistele paremaid kombeid? Miks ei ütle

teie neile oma jutlustes, et nad mitte ei pea warastama ega minu õunapuuaeda rööwima?“

Jutlustaja wastas lahkesti: „Minul on väga kahju, armas härra, et teie sellega nii waematud olete, ja mina annaksin neile pahadele poistele warguse kohta ühe hea õpetuse; aga see teeb raskust, et need kelmid just teie ja majori härra sarnased on, kes tial Jumala sõna juure ei tule ega sellega mulle seda head aega ei anna.“

„No-jah,“ ütles wanem jumalafalgaja, „see on küll tõsi, et need inimesed, kes koosolekul kätwad, õunu ei warasta.“

Põlev Rist.

See oli siis, kui juunikuu kõrvetav päike süles kaht jalutajat, kes puhkasid surnuaia pingil.

Rammestav nõrkus lasus üle kogu looduse.

Vihma ei olnud ammu sadanud. Vili küpses ilma kasteta — ja põldudelt kadus värskel roheline.

Meie jalutasime haudade vahel, lugedes peal kirju ristidel ja mõeldes nende all uinuvate inimeste elule.

Siis istusime väsimust puhkama suure pärna all olevale pingile. Pilk langes üle kalmuküngaste rea. —

Küll oli neid, mis polnud ammu näinud hoollitsetvat kätt, kus puudus armastus. Vaid allavajunud mullaküngas ilma lilledeta . . . või poolkõssis raudristi jäänus kõnutas arglikult haua peatsis.

Ah, oli ka neid, kus uhkeldasid punased pu-jengid, ja suur uhke marmor-ausammas vaatas kõrgilt ja valitsevalt üle haudade rea.

Ja mõte tuksatab mu hinges — kas kord samuti unustatult puhkan oma viimast und mullapöues? . . . on's seal õitsemas lilli? Kas veretavad seal mälestusena punased pujengid, ehk teised? Või katab teda helde loodus rohuvaibaga? Kes teab . . . kes teab!

Äkki sõnab mu kaaslane: „Tahad, jutustan sulle ühe õudse ja kurva loo sellest surnuaiast?“

Muidugi palusin seda teha, olin väga huvitatud.

Ta algas:

Sellest on möödunud mõnedki aastad, kui elas siin linnas üks vaene koolipreili. Rahvuselt oli ta sakslane. Ennem oli ta näinud ilusaid päevi, täis küllust ja rõõmu, ei millestki tarvitsenud ta muretseda.

Kuid aegade möödudes röövis talt elu kõik, mis võis veel röövida. Ja ta oli üksi, kesk elu tormide. Kui laastatud puu tühjal lagendikul.

Ainus troost oli tal, kui õhtuti võis rutata ema hauale surnuaiale, seal laskus ta murest murtuna kalmukünkale ja võis vabalt kaebada kõik, mis ta hingele haiget tegi, kõik mured kurta emale, sellele truule südamele, kelle rinna najal ta tihti oma piisaraid nutnud.

Värisevail-käsil seadis ta lilli hauale, neid hoolsasti kastes, sest puudus tal võimalus uusi muretseda. Ent valus oleks see olnud näha — kui puuduksid lilled ta armsa ema haul.

Ühel päeval oli ta eriti murtuna nutnud seal. Korterit üür oli maksmata, raha ei olnud.

Kuskil perekonnas andis ta tunde. Kuid palk oli liig väike selleks, et korralikult elada ja üüri tasuda. Oleks olnud kellelgi võimalus ta südamesse vaadata, ehk oleks pisut aidanud nähes teise äärmiselt viletsat seisukorda. Kuid seda ei juhtunud, ja tema sakslase uhkus ei lubanud, et kellelegi oleks kaebanud enda häda — ja ei olnud, kellele kaebada.

Nii siis talus ta enda õlul raskemat koormat kui ta suutis kanda, ikkagi kokkusurutud huulil — kandis kuni jõud rauges.

Ja nüüd ei näinud ta mingit paranemist oma seisukorras — ta oli raskemais olukordis aineliselt kui ka hingeliselt. Kõike seda kaebas õnetu preili oma hauas puhkavale emale. Kuid ema ei kuulnud midagi tütre härdaist sõnust, vastuseks vaid tuul mühis õudselt puie ladvus.

Meeleheitlikult nuuksudes kummardus ta üle haua ja sosistas kui unes . . . „Ema, ema! oh, kui oleksid veel elus, kui võiksin su südame juures nutta, kui võiksin veel kord kuulda su suust mahedaid troostisõnu . . . Kui paluksid mu eest Jumalat, sa võiksid seda, kuid mina . . . ma ei oska, ei oska nii, et ta kuuleks mu palveid.“

Kuis tahaksin su juure siia vaiksesse mullapöue tulla, ära inimestest, kaugele elust, sinu südame juure ema, ema!“

Oli juba hilisemaid öötunde, ent õnetu nuuk-sus ikka veel, hoides kramplikult risti ümbert kinni.

Vastust ei saanud, õnetu hüüd kadus metsakohinasse. Valjemalt mühistas tuul puie okstes, tumedad pilved tormasid üleval, ja öö oli täis salapäraseid kutseid ning meelitusi. Vahel kostis sekka kui raske hoigamine üle haudade.

Ent selles nii õudses rusuvalt raskes läbielamises valmis meeleheitlikult koolipreilil üks hull ja jube kavatsus . . . Ta ruttas ööpimeduses pooljookstes koju, mähkis midagi hõlma alla, ja veel rutem kandsid teda jalad uuesti surnuaiale, kiirelt, kiirelt — kui oleks keegi teda ajanud taga. Va-

hest arvas ta nagu oma nime hüütavat läbi tuulekohina. Õudselt ka-jas öökulli läbilõikav kisa — kuid meeleheit andis vaesele preilile pöörase julguse. Viimaks jõudis ta ema haua juure, ennem mitu korda komistades üle teiste haudade.

Samal ööl sõitis keegi noormees surnuaiast mööda koju. Oli tublisti pidutsenud kuskil ja nüüd sõitis ta ise tukkudes surnuaia ääres maanteel. Pool

kogemata tõstab ta pilgu ja vaatab surnuaia poole, seal äkki — ta kehast käib jube värin üle, — surnuaial põleb rist. Suur rist üleni leekides, ja rasked hoiged kostavad läbi öövaikuse hirmust kangestunud mehele kõrvu. Veidi toibudes annab ta hobusele piitsa — ja tuhat nelja sõidab hobusega lähemasse tallu — äratav pere-mehe teatega: „Surnuaial põleb rist!“

See ei usu, viimaks pika sõnelemise järele tuleb kaasa ja seltsis ruttavad nad nüüd õudsele koha. Rist enam ei seisa, vaid ta lamab haul edasi põledes. Lähemale astudes tarretavad mehed . . .

Haua peal lamab elav rist, käed välja sirutatud, üleni leekides, ja kui kaasmäng tulele kostavad rasked hoiged . . . vahel valjemalt, siis jälle vaiksemalt. — Meestel käib üks värin üle teise — nad on põrutatud, sest nende ees lamab elav põlev rist, lebab naine käed laiali sirutatud ning üleni leekides.

Peale toibumist kutsuti ruttu abi ja viidi õnnetu koolipreili, sest see oligi ta, linna haigemajja, kus ta hirmsate tulehaavade tõttu peagi suri.

Põrutatult vaatlesin kohta, kus õnnetu endale hirmsa surma oli leidnud, siis jatkas mu kaaslane: Jah, seesama oligi too koolipreili, kellelt elu röövis kõik. Ta mõtles, et parem on, kui ta kellelegi jalgu ei jää, ja et matmiskulusid teistel kanda ei tuleks, valis ta selle hirmsa tee, kuidas elust lahkuda. Kodust oli ta toonud petrooleumi, siis lahti riietudes särgini valas ta end õliga üle ja süütas põlema — sirutades käed laiali — mis siis kui tuline rist ööpimeduses kohutavalt kumas.

Vaikis mu kaaslane, elasime hinges kaasa sellele hirmsale tragöödiale.

Läksime koju ja lõunalauas räägin teistele kohapealsetele elanikele, millist kohutavat lugu ma täna surnuaial jalutuskäigul kuulsin. — Nemad aga jätkavad: „See koolipreili elas selles samas toas, kus teiegi nüüd magate.“

Jahmatan üllatusest. Või selles samas toas! Hirm valdas mind ja õudsed varjud kui oleks sirutanud oma kondilisi käsi.

Edasi jutustavad teised, et ajalehis siis ilmunud teated, nagu oleks õnnetu usuhullustusest hirmsa otsa teinud, kuna vaene preili oli vaid „korralik“ ristiinimene, kes aga kahjuks Õnnistegijast midagi ei teadnud. Oleks ta tunnud seda Päästjat, kes juba tema eest suri, siis poleks olnud tal vaja rahu otsida petlikus surmas, vaid oleks troosti leidnud Lunastaja haavades. Ent õnnetu ei aimanud, et kord, kui ta igavikus kohtu ette ilmub, saab ta edasi põlema leekides igavesti. Oo, oleks ta aimanud! — — —

Ah, kui palju noori inimesi, kellele elu haavu löönud, otsivad rahu vabasurmas, kuid ei mõtle sellele, või ei tea nad, et peale surma järgneb elu igavene, kuid millises kujus kellelegi?

Oo, mu noored sõbrad, tulgem Õnnistegija juure oma haigete südametega, oma valutavate kaavadega, sest temal on igaühe jaoks troosti, ta jagab kõik mis iial vajame.

Ta seisab meie ees laialisirutatud käsil, kutsudes igaveses armastuses ja helduses:

„Tulge minu juure kõik, kes te vaevatud ja koormatud olete, ja mina tahan teile hingamise anda . . .“

Ruth Rändur.

Surm — elu *).

Rooma 6:23.

Olen viibinud 3 nädalat Gesti pinnal ja nüüd on jõudnud kätte lahkumisaeg. Praegu siin lauldi küll rõõmulaulu, ent mina tahaks rääkida mõnest tõest, mis ei sijalda rõõmu, kuid mille kaudu pääseb igavesse rõõmusse.

Rooma 6 p. 23 f. seisab, et surm on patu palk ja et igavene elu Jumala armuand. Siin on faks üksteise vastandit, faks äärmust. Kus surm, seal põgeneb elu, kus tuleb elu, seal taganeb surm. Need faks on kui tuli ja vesi, mis ühte ei sobi.

Ja mõlemad fiiski nii ligi meile! . . .

Mis puutub meie tulenõtku, on vaid üks asi kindel, kõik muu on ebakindel, ta seegi, kas ma üldse pääsen siit õhtuse rongiga minema ja nii kõik. Midagi pole kindlustatud peale ühe asja ja nimelt, et surme. Kord jääb meie paik tühjaks!

Sina, ema, kes sa nii tähtis, tarviline oled oma perele, ühel päeval jääb su paik tühjaks. Sa pead jeda teadma, et kui sa ei ole Jumala oma, siis surm

on patu palk, kui aga usud, siis surma läbi jõuad igavesse ellu.

Iga aasta sureb 50 miljoni inimest, läheb läbi surmajõe. Ühel ainsal päeval sureb mitmekordsed arvud inimest — sarnane on inimesel.

Samal ajal, kui meie siin 1½ tundi ju mitmed seisnud, on teisi kümneid surmavoodil, ühed ilma lootujeta pattude koormate all ja kirudes, — teised õnnistades ja tänades Jssandit — surmajõele lähenenud.

Sarnane on elu. Surm hiilib meie kannul, ta jälgib meid alati! . . .

On olemas teisi surmasid. Kui loomulik elu toob kurbust, siis ka teine hingeline, waimline surm, mis peitub elawaits inimestes.

Neil on füüsiline elu olemas, kuid waim surnud, ja neid, usun, leidub ka siingi — „elavad surnud“ — inimesed, kel ei ole mingisugust rõõmuhäält hingest üles tõusmas, ei mingit teadmist, mis on patt — see on rahu, kas kirikus või kortsis — ükskõik, sest waimliku surnu jüdametunnistus magab. Ja kui süda magab sees, siis sarnane inimene võib tappa, warastada, laimata, sõimata j. n. e. Tal pole mingit hingewalu.

*) P. Mikoneni jumalagajämise kõne Narwa S. N. saalis (äratusnädal) 17. XI. 1929.

On olemas waimlikke patte, mis toowad hinge surma, mis takistawad õnnistusi tulemast, milliseid Jumal tahab anda.

Jumala tahe, plaan on, et kõik tuleksid tõetundmisele, kuid paljuil on patud, mis takistawad tulemast.

Paljud elawad waimliselt wäga waeselt, ja see pole Jumala süü, see on inimese enda süü. — Kord tusa-gil misjonikoolis märgati, et kuigi weekraanid lahti, aga wett ei tule! Siis tühjendati ülewal maja katusel wee basseini tühjaks, ja kui järele waadati weewärgi awaust, kus wesi pidi woolama, leiti seal suur kärnkonn. See oli wäikesel pojana sinna tulnud ja kaswas nii suureks, et pani wee kinni. Wõeti konn ära, puhastati basseini ja torud ja lasti uut wett, ja kui nüüd kraanid awati, siis wesi woolas wabalt.

Kallid sõbrad! Jumala jõed on täis wett, see basseini ülewal on täis õnnistusi, aga meie südames seal wõib olla patukonne.

Siin ehk mõni, kellel patt südames ja elujõed ei pääse woolama. Siin mõnel ehk warguse, wale wõi mõni teine konn südames. Kui ta ööb ja päewad kirjendaksid, Jumal ei kuule siis sind. Mõni teine, kellel ahnuse konn, sinu süda on maisete asjade küljes kinni, ja ei ohwerda filmapilkugi jumalariigile, see ka kindlasti takistab. Mõni ehk sõnakuulmatu olnud. Jumal on, wõib olla, sind mitu korda kutsunud, manitsenud, kuid sa oled kange.

Olgu neid konni misjuguuseid tahes, tõsiasi on, et kellel weel midagi sarnast südames leidub, see ei wõi iialgi õnnelikult elada ja weel wähem õnnelikult surra, kui patu konn südames.

Jssand on praegu siin meie keskel ja ta tahaks kõik takistused ju südames kõrvaldada. Läheb see korda, siis woolawad õnnistatud eluue jõed sinu südamesse.

Apostl. teg. öeldakse, et kui Jeruusalemmas tulid tagasiuamisajad, siis Wilippus läks Samariasse ja kuulutas seal Kristusest, see tähendab takistuste kõrvaldamist, ja edasi loeme — seal linnas sündis siis suur rõõm. Nii oli apostlite ajal ja nii on weel tänapäewgi. Kui Jssand kõik takistused kõrvaldab, siis jün-nib suur rõõm, mis ei kustu iialgi.

Siin on isikuid, kes wõiwad öelda selle peale aamen, kes on wõinud seda läbi elada.

See on loomulik, kui ühelgi on põhjus rõõmus olla, kas mitte siis just sellel, kellel südames pole mingit pattu enam, kes saanud puhastuse kõigest, kas siis pole põhjust rõõmus olla? Palju rohkem igatahes kui neil, keda alkohol

rõõmsaks on jootnud, sest ei see ole püstit rõõm!

Kui iga inimese südames Marwas saaks Jssand patu konnad kõrvaldada, siis kord ajaloos kirjutataks „ja Marwa linnas sündis suur rõõm“.

Sina, sõber, sa wõid seda läbi elada. Ta wõib sind wabastada „igawesest“ ja „waimulikust“ surmast.

Wast on mõni sarnane mees, kes pilganud oma naist, kes palwetundi läheb? — Kord tuleb päew, mil ka pilkaja saab oma palga. Ilmutamisraamatus on öeldud, et kui wiha karikas walatakse wälja, siis need paluwad mägesid. Siin on weel armuueg pilkajale — kuid tuleb tõesti aeg, millal need kahetsewad ja paluwad, et mäed nende peale langeksid ja neid kinni kataksid.

Kas leidub siin ehk sarnane, kes teeb takistusi inimesele, kes tahab jumalariiki tulla? Kelle wolitusel teed sa seda? Mis ütled sa siis, kui sult kord wenna werehäält nõutakse?

Sõbrad, on liig julge tegu teha takistusi sellele, kes oma igawesele hingele otsib rahu!

Kuid Jumala armuand on igawene elu, lõpmata elu. Mõni mõtleb, et igawene elu algab peale surma. Ei, see algab ju siin meil. Siin on mõnel kui üks tükk taewast juba südames — Jumal annab seda armuannina, me pole seda ära teeninud, sest meie pole muud kui pattu teinud, ainuke, mis oleme wõinud teha, et hukatuist oleme teeninud.

Oleme rikunud loomu poolest kõik, sest juba 6—7. a. laps ostab, kui ema filmab ära pöörab, ebaõiglase olla, siis juba meie, wanemad inimesed oleme päris meistrid patus.

Kuid nüüd tuleb Jumal wastu ja pakub armuandi — mõelge — igawest elu.

Wõta wastu, siis saad tunda ja näha, et sa surma enam ei kardad, sest surm on oma piigi murdunud.

Kui Ameerikas mõne kõrge isanda poole minna, siis wõib sattuda, et wastu tuleb ukkel must neeger. Kui teba jälgida, wiib ta selle isanda juure, kellega tahad kokku jaada.

Kui oleme jumalalapsed, siis surm on meile kui must poisike, kes wiib meid Jumala juure.

Kui inimene on wastu wõtnud armuanni, siis Jssandate Jssand ja Kuningate Kuningas on nii armas, et hing januneb waid ainuüksi tema järele. See on see tšentrum, mille ümber meie elu keerleb, see on Jeesuse Kristuse sees. Do, Jssand tuleb täna suurte õnnistustega, Tal on käed täis õnnistusi teile — ta pakub igawest elu.

ÜKSINDUSTEEL . . .

*Üksi sõbrad me sammume jälgedel weristel, waid üksinda wõitleme mässawail laineil:
Üksi ööwarjude keskel — ka kustunud tähed, kui langend me lootustel wiimased lehed...*

*Üksi, kui kõrwetab päike nii palawalt — süda, miks nutad, oota abi waid Jumalalt!
Üksinduskõrwes saawad me lootused maetud; seal meie wäärtus ja kannatus waetud.*

*Kõrb, sinu kohal sinab lahtine taewas — ka siis, kui ümbrus on tundmatu, wõõras:
See koht meile püha, siin ligineb Jumal, siin awaneb süda ja ohwrit toob temal.*

P. Ilwes.

Mis tagajärg on, kui inimene võtab seda vastu? Siis tuleb palju suurejoonelisi asju, mis võimatu öelda. Näiteks kodus, kus enne wannuti ja lapsed hirmul kasvavad, ühel päeval võtavad wanemad seda armu vastu, siis ei nähta isa joobnuna, ega kärfitu, siis tuleb piibel, Jumala ülistused ja kiituse laulud selle asemele. Do, milline muutus siis, kui inimene pöördub! Keegi jumalamees läks kord Londoni pimedal tänaval waeses linnajaos. Ühe laternaposti juures seisab wiletsas riides wäike tütarlaps, ja kui jutlustaja läheneb, ulatab see talle wäikse pakikese.

Ta imestab ja waatab, astub ligidale ja nähes, et laps nii waimustatult pakub, küsib: mis see on? — „Jah,“ ütles wäike, „kaks nädalat tagasi oli mu isa, onu, teie koosolekul ja nüüd on kaks nädala kestel meil uus isa, hea isa. Ja, et onu nii hea oli ja mulle uue isa andis, siis ma tõin oma sükrutükid — olge hea onu, võtke vastu. Kui jutlustaja nägi lapse ilmsüütut tänuilku waadet, kuna tal kodu tuli uus isa, siis ei suutnud ta ära öelda, et wäikest mitte kurwastada.

See on meie koosolekute eesmärk, et uusi wane- maid, uusi noormehi ja uusi neide sünniks Karwas.

Mõtlen, et paljud wiist Karwaski wajawad uut isa, ema. Mõtke su wäikeste peale, kes omas südamis soowiwad näha uut isa. Kui nad näewad sind pur-

jus wanduma, kus ja roojastad nende süütuid mõtteid — oo, kord ja pead kibedasti kahetsema seda.

Noored, leidub inimesi küllalt, kes soowiwad, et teie olekrite uue noored. Do, mõtle sellele!

Do, see on nii armas elada kodu Jumalale elu, jutustada Kristusest. Kui mu abikaasa mitu kuud haige oli, ma magasin lastega seltsis, üks 7- teine 3- aastane. Kui ma õhtul wanemaga seltsis palusin, siis ka wäike püüdis paluda järele meile. Pean ütleva, see on suur arm, kui wõime nende wäikestega ühes paluda, kui need süütud käed risti lähewad ja nõbrad põlwed põlwili lastuwad. Mu soow on, et mu lap- sed kunagi ei ütleks, et neil on wana isa. Et Jä- sand saaks teha siin uusi isasid, uusi emasid. Kord tuleb päew, kus tõik uus, üks keel, üks meel, kus ei ole enam kiusatusi ja siis elatakse lõpmata igawikus.

Minu lõpusoow on: Jumal soowib täna siin teid, isad, emad ja noored uueks teha, uut elu anda, et wõiksite öelda, et surm ei ole teile mitte enam patu palk, waid, et surm on igawene elu, Jumala armust.

Enne kui ma siit selle maa jätan, palun ma, — sõber, otjusta täna juba see surma — elu küsimus. Täna on weel armuaeg, täna on sul weel wõimalus seda vastu võtta, kes teab, mis õõsi, homme wõib juhtuda juba sinuga!!!

Pilte Poola C. E. tööst.

Kõige suurem ja elujõulisem C. E. noorte töö rajariikides on Poolas. Seal on üle 100 ühingu üle 4000 liikmega. Rohkem on see lewinud jaksaste keskel ja nimelt sellel maaalal, mis enne kuulus Saksa- maale ja kus juba warem oli noorsootöö olemas. Un

aga ka poolakate keskel C. E. ühinguid. Töö on le- winud peamiselt osadusliikumises ja Luteri kirikus usklik-õpetajate juhatusel, kes agaralt töötawad selle edasiwiimiseks. See on suur õnnistus maale, kui on olemas rohkem usklik-õpetajaid — uuestisündinud mehi.

Räfitöötund Zempelburgis.

Kitarrifurjus Wandsburgis.

Seda õnnistust saavad tunda Poola ja Soome, mis-
fuguseid maid Jumal varustanud usklikkude õpetajatega.

Poola C. E. liitu kuuluvad ka wabalinn Danzigi
ühingud. Liidujuhatajaks on õp. G. Lasfahn, kes
ühtlasi suure diakonisisi asutuse juhatajaks Wieborki
linnas (end. Wandsburg) Sellega siin on liidu peastaap
ka samas linnas. Õp. Lasfahn on jüdamlik wend,
tõsine jumalamees, elaw töötegija ja organisaator,
keda on ka meie noored wõinud tundma õppida, kui ta
wiibis Tallinnas 1926 a. konwerentsil.

Töö edasiviimiseks korraldatakse konwerentse ma-
fondade järgi, kursusi noortele ja töötegijatele, on
emas wendade piibliool, mida juhib jällegi õp. Lasfahn.
Jlmut häälekandja „Jugendrieg“ (Noorsoowõit). Ühin-
guis on peale harilikku piibli, palwe- ning üld-
foosolekute ka käsitööõhtud. Suwel elustawad asja
väljajõidud rohelistse, nagu meilgi.

Siin toome mõningaid pilte sealset tööst „Noorte
Elu“ lugejatele hurwi tõstmiseks.

Ḫ.

Wandsburgi ühing Waldeswiefeil.

3. **Õnnistas.** See on imetegu, mis täiesti armuist sünnib. Jeesus õnnistas seda pistut einet ja tegi seda paljaks. Õnnistamine on tema loomuses. Mis me ial Tema kätte anname, — ise oodates tühjel käsil ja nälgjaseilt — seda õnnistab Tema! Sobrad, andkem endid kõige waraga, nii ajaliku kui ka waimliku waraga nii Tema kätte, et ise saame tühjaks ja waejeks, — küll siis Tema õnnistab, teeb ka meie pistu wara rohkeks nii, et wõime hulkadele jagada, ise ikka jälle uut ja uut wastu wõttes Jssanda käest. Etz oleme me enestegi juures läbi elanud äraandmise õnnistusi? Kõigepealt, — andsime oma rikutud elu

Jeesusele — Tema õnnistaw käsi terwendas selle ja muutis igaweseks eluks. Andes oma musta minewiku Temale, — saime Temalt ühe puhta, õnnistatud olewiku ning weelgi helgema tulewiku. Anname ära oma kitsarinnalise, lühikesenägelise meele, saame asemel Tema enese — Talle — meele! Andes ära omad soowid, plaanid ja mõtlemised — leiame end, et oleme pandud Tema auhistele radadele teostama plaane ja mõtteid, milleks Tema meid on wäärt arwanud ju maailma alguses määrata. See on eesõigus, milleks maksab anda oma elu terwelt ja täielt Temale. Teisjeks. Kui oleme wahel märkinud, kuidas mõnel päewal me

oma elu on enam kui muidu äraantud, me oleme hommikul kauem harilikust palwes, meie igatus, elada eelolewal päewal Jssandale, oli sügawam, tõsisem, ja me andsime end Temale sel määral, kui end tundsime siis, — etz järgnemud siis päew täis õnnistusi, rahu ja wõitu? Ja olid siis jälle ehk päewad kaotustega — kas polnud mitte põhjuseks me omaelu äraandmata alad sel korral? Kuid — meid on pandud ju jagama Jssandast murtud leiba, meid, kes me Jeesuse järelkäijad, Ta jüngrid oleme. Kui meil aga meie pistu, omaelu mitte täiesti, alati äraantud ei ole, ei saa Jssand seda järjekindlalt õnnistada ja murda ega ka meie läbi jagada ja sjoeta hulkasid, kes meilt seda ootawad, kui otstawad „nagu lambad“ karjaset ja kellest Jeesusel on hale meel. On meie elu katkendline, s. o. ühel päewal saame jõudu õnnistuste läbi, teisel — kaotame selle; ühel päewal wõi-

dame ühe maailma, järgmisel — peame jälle kaotama ja taganema sealt; ikka üks samm edasi, üks jälle tagasi. Lõpuks nõrkeb me jõud ja me wõime hakata juba kahe sammuga taganema.

Nii oleme ise need 5 leiba ja 2 kala, kes wäike poissi käes, aga mitte Õnnistegija käes, õnnistamata, murdmata. Ja mis meist saaks ometi nii mitmele, mitmele! —

— Andkem endi pisuke elu täielikult Õnnistegija kätte iga päew! Las Ta wõtta meid, las Ta me pärast paluda Jsa, las Ta meid õnnistada, las Ta meid — jagada! . . .

4. Jah, murda! —

Jeesus wõttis leiba jüngridelt, tänas, õnnistas ja — **murdis.** Ei saa murda, kui pole täielikult käes see, mida murda tahetakse. Kui näiteks anname leiba murda selleks, et jagada seda, siis peame ise taht täielikult lahti lastma, muidu poleks see murdmine, waid leiba üheteise käest ära kiskumine. See on inetu ja kasutu. Nii pidid jüngrid leiwad andma tõelikult Jeesuse kätte, et Ta neid murraks nii peeneks, kui Tema seda teadis tarwis olewat. Samuti õnne hoiamine omaelu südamega kinni, kui seda suuga oleme ära annud. Sageli juhtub see ka ümberpöörduks . . .

Meie elu, tahe, wõimed, tundedki —

kõik peawad saama murtud, pühitsetud. Selleks õpime, mis tähendus on Jeesuse pilgul üles. See on sama, mis väljendub Joan. 17 peatükis. Lugege seda, süwenege. Etz see mõju meie iseäraliselt. Mõistame, et oleme Te a käes, selle käes, keda Jsa igal ajal kuuleb, ja kelle läbi tunneme enestesse eluwäge woolawat. See on õnnistus. Hakkame tundma iseäralist küllust, kaswamist, wõitu . . . Et meid jagamiseks nüüd murda, selleks peab Jeesus meid õnnistama, nii et murdes meie pistu pistumaks ei jääks, waid et murdmisel ilmuks Tema wägi Jumalast, nii et, mida enam meid murtakse, seda enamaks me saaae. Näiteks: Kui wiljakas oli apostlite töö ja elu tänapäewani kestwa õnnistusega. Milles seisis see saladus — kuidas? „Seft meid, kes me elame, antakse ikka surma Jeesuse pärast, et ka Jeesuse elu meie sureliku liha sees wõiks awalikuks saada.“ — 2. Kor. 4:11. Elu wiljakus tuleb

Õhtusel tunnil.

Sel õhtusel tunnil
päikesel weerewas tumas leegiwad majad,
mäenõwad, pedajad, wered punawad rajad. —

Sel õhtusel tunnil
on tunduw, et midagi hinges nüüd wajad, —
seft õhtu jõuab, päew weereb — heites wiimast sära:
nii wärisewa päi — kaome eluõhtul ära . . .

Sel õhtusel tunnil
ma käed, silmad Sinu poole tõstan üles,
kus taewalinn süttib hõbetähti tules.

Sel õhtusel tunnil
palju, palju wõiwad olla Sinu süles! . . .
Ah, Su juure tulles — palwes: süda meel saab hardats,
kõusatusel raskust ei ma enam nagu kardats!

Sel õhtusel tunnil,
säraw, hülgaw Jsa kodu tähti tulen . . .
Oo, kui hea, et nii Su juure tulla julgen! —

Sel õhtusel tunnil
uut wäge ülalt wajan, seft unel silmad sulen.
Kui hea Su ligiolu, et Sinule kõik kanda,
kuni jõuan maifest elust sinnapoole randa! . . .

J. Hermann.

suremised, teistigi õeldes ka murdmised. — Jeesuse pärast . . . Mis see on? Meie oleme Jeesuse järelkäijad. Ta ütles: „Mina olen eluleib.“ Joh. 6:48. Siis peame meiegi seda olema, s. o. Tema meie sees. Ja et Ta ütles jälle: „. . . wõttis Jeesus leiba, ja õnnistas, ja murdis, ja andis oma jüngerile ja ütles: „wõtke, sööge, see on minu ihu.“ Matt. 26:26. Tema eluleib, igawene — sai murtud, meie oleme sest leiwast elu saanud ja Tema järele käima kutsutud ja hakanud. Seepärast meiegi äraandmine toob Jeesuse õnnistuse ja Tema eluga täitmise.

5. Kui imeline, et Jeesus me elu murtult õnnistusega tagasi annab! Ja Ta andis ka oma murtud elu neile — weelgi inelsem! Mis peame tegema sellega? Oleme nii wäetid, jõuetud, rumalad, — mis teeme Jeesuse eluga, mis meie oma elu täitnud, asendanud, täieliku äraandmise, Jumala Poja tundmise (sest Jeesuse pill üles õpetab meid mõistma, kes Ta on ja mis Ta wõib) Tema õnnistamise ja murdmise läbi!

6. Kuid Jeesuse määrus oli: „et nemad pidid nende ette panema.“ S. o. meie ülesanne on jagada, edasi anda sellest, mis ise oleme otse otsarbeits saanud. Jagada, edasi anda, ohwerdada seda elu nii, kuidas Jeesus ise eel on teinud. Jah, seda teeme Jeesuse eluga, uue eluga, mis oleme saanud äraandmise läbi! — Jhus on lasta end murda, jagada, et Jeesuse elu meis, loom, õnnistaw, tegutsew, Jumalat austaw, — wõiks avalikult tulla! Jeesuse õnnistus, Tema elu meis teeb meid wiljakaks, ülewoolawaks; annab loomuliku tarwe tingimata ikka murtud olla, ikka jagada, ikka anda, ikka ohwerdada offijaile, effijaile, näljaseile ja wäsimuile.

XIII alliantis konwerentsilt.

„Kui wennad ühenduseks kätt armsalt anname,“ laulis rahmahulk nii tutawas palwelas XIII alliantis konwerentsi alates. Olugi, et koosolekuid korraldati waid 2. päewa — II ja III nelipähi päewal — oli konwerentsist osawõtt üllatawalt rohke. Kas meelitas kodudest wara puhkenud kewad? — Küll wiist suurem oli igatsus wiibida õnnistatud tunde üheskoos, ammutada jõudu — et õndsatenä, puhatatena hõisata kadumata kewadhelluses oma Lunastaja ees.

„Wõidmise and“ konwerentsi üldteemiks, millest ajameist jaotust „Wõidmise anni ettekuulutus Wanas ja Uues testamendis“ kästas w. Sildos.

Püha Waim inimese juures tegur, kes annab märku patu pärast, näitab siis Kristuse puhastawat werd ja wiib edasi pühitsuse elus. Selle waimu wäljawalamist on ette kuulutatud — ja kuna Jumala ettekuulutused pole mitte ükski teadaanded, waid kõikumata töötused, on Ta Waimu anni teinud teatawaks: I. Sellepärast, et ei wõi ükski inimlastest wabandada end teadmatusega ja nii ei saa süü weeretada Jumalale. II. Püha Waim olles puhastaw tegur wõimaldab meil wabaneda patust. III. Et tunneksime nõtrufis wajadust selle järele ja IV. seistis see Jumala suuris plaanes.

7. Ka kalad jagas Ta januuti. — Di, need wäikesed, wilkad läikwad loomakesed! Kelle kehasoos oli ikka sama, mis ümbritsewal weelgi, wärw ikka sama, mis ümbrikelgi! Kuidas nad tihti nii meeleldi lastid end wiia jõe woolust päriwett alla, tormates wallatult üle karide ja kiwide, ikka arwatawa wabaduse poole, päikesetõusu poole (Es. 37:1, 10.) kuni saabusid mere pimedatesse wetesse, sügawuste kohale, kust ahwardusid tundmata hädaohud, ja kus ümbritses raske rõhk. See ei lastnud neid enam wälja wabadusse, päikesepoolegi, ennegu — Beetrise wõrk neid Jssanda käful wälja tõi päewawalgele. Siin ootas neid surm, wabanemine omaelust, mis neid oli juhtinud mere koleduksisse, mille kohta on Jumal öelnud: „Sinu patud tahan ma heita kõige sügawama mere põhja,“ s. t. terwe hukatus sinna maha matta; ja teises kohas: „Ja ma nägin uut taewast ja uut maad. . . ja merd ei olnud enam.“ Jlm. 21:1. Siin wõrgus leidsid kalakesed tõsi wabaduse, kuna tõsi päikest tundsid tõuswat Jeesuse pales; ja merd ei näinud nad enam. Et see ole otsekui tähendamissõna meie eneste hingeelus, mis lõpeb umbes järgmiselt: Ja kalade omaelu lõppes wõrgus. Neid wõetakse, soolatakse, küpsetatakse tule peal. . . Nad määratakse toidusena murdmiseks, jagamiseks näljaseile. Toonitan: kui neid nüüd Jeesus õnnistab, siis jatkub neist nii mitmele, mitmele. . .

Oleme meie need 2 kala praegu — Jeesuse käes, surinud, küpsetatud soolas ja tules, õnnistusega täidetud, walmis murtud saama, ja jagatud saama. . . Tõesti, kallid, selles on meie õige, suur wabadus! Kuttame siis ka sarnases wabaduses meie uue-elu päikesetõusu poole, suure Jssanda päewa poole!

Hilda T.

Jumal on walmis seda Waimu wälja walades pühitsema neid, kel selle järele janu, kel uus süda ja kes sellepärast paluwad. Palju palutakse, kuid wähe P. W. saamise pärast.

„Wõidmise anni jagamise ja awaldused Wana ja Uue seaduse ajal“ w. P. Sink. 2. Tim. 1:6—7.

Jumal on annud oma Waimu, mis wäe, jõu Waim. Wõidmise õli Wanas seaduses tarwitati lahutamiseks, Jumala teenimiseks seades kuningaid, preestereid. Ei tohtinud olla pühitsemata ükski teenija. Ka oli wõidmise õli walmistatud nii, et ükski seda ei wõinud järele teha.

Ap. Paulus mainib 3 wõidmise anni tundemärki: wäe, armastuse, mõistliku meele waim.

Kus P. W. on, seal elab ka wägi patu, maailma üle. Kes saanud armastuse waimu, annab suurema armastuse Lunastaja, kõikide usklike wästu.

Samal waimul ka mõistlikuks tegew wõim kõigis eluawaldusis.

Kolmanda teemi üle „Kes saawad wõidmise anni?“ — kõneles w. Kokamägi.

„Kõhige igaweste jalteede järele.“ Wõidmise and woolab wälja ristilt Kolgatal. Sellepärast need, kes pole puutunud kokku ristiga, ei tule üldse wõidmise anni küsimuse alla.

Liidujuhataja v. P. Sink ja õ. M. Gildeman abiellunud.

Pühapäeval, 1. juunil s. a. kl. 6 p. l. oli Tallinna Sinise Risti saalis liidujuhataja v. Peeter Singi abiellu õnnistamine õ. Mary Gildemaniga. Eelmisel õhtul oli raekojas registreerimine v. Edgar Rosenstrauchi poolt, ja nüüd järgnes laulatus. Noored olid saali suurepäraselt ära ehitatud kaskedega, samuti ehita-

nud altari nurka kaskede alla kaunistatud lilledega. Abiellu õnnistamist toimetas ja kõneles 1. Kor. 13 p. ainel „armastusest“ v. K. L. Marley. Laulukoor laulis. Pärast järgnes koosviibimine ühingu poolt korraldatud pidulikus teelauas. Oli tervitusi, lauakõnesid ja telegramme.

Kes tahavad saada oja wõidmise annist, peavad omama selge wahekorra Jumalaga. Peavad tegema omalt poolt kõik nõuetawa. Selge wahekorrd patuga — waba enese minast — siis wõib wõtta usu läbi wõidmise anni.

Peale lõuna wahaeaga korraldati äratuskoosolek. Siingi oli kuulda patukahetsuse ja armupalumise nuttu ja ohkeid — seda, mis paneb kuulata des waikima taewa wäe juubelbused. Kõll wiist kirjutati mõnegi nimi eluraamatusse käega, mis läbi puuritud. Ja wõimsalt kõlas läbi taewaste: „Au tapetud Tallele.“

Teisel päewal, mis alatud samuti palwekoosolekuga, jälgiti edasi wõidmise anni tegewust; esimeseks — Inimese waimus, milles kõneles w. K. Raups. 1. Tess. 5 : 23.

Pühast kirjas inimwaimu all mõistetakse inimolemise keskohta — inimwäärtuse andjat, mille juure kuulow ka südametunnistus. P. W. ülesanne inimwaimu juures on seda Jeesuse isikule sarnanewaks teha.

Kõlm tähendamise sõna piiblis, mis käsitawad selle ühenduse käsku.

1. Joh. 15 — wiitnapuust.

1. Kor. 12 — ihust, liikmeist.

Cew. 5 abielust, ühendusest.

Umberpöörmine pole hingeline, waid waimline elamus. Oksa ühendus puuga on kestew ühendus. Algab järkjärguline wiitnapuu mahla woolamine oksasjse. Peab olema mitte ükski hing ja ihu, waid ka waim ümberpöördud — muidu pole siin wiljakandja wõimalust. Jeesus on terve kristlikkonna pea, kes omakorda ühendab kõiki liikmeid — usklikke.

Wõidmise anni mõju inimwaimule on sügaw Jumala rahu, alaline tasakaalustatud olek. Järgnes w. K. L. Marley käsitus „Wõidmise anni tegemus inimese hinges“. 1. Tess. 5 : 23; Ebr. 4 : 12; Jlm. 12 : 4. Piibli walgul on hing tunnete afukoht. Pühitsuse elu kõrgeim aste pole hinge tõusu kõrgustipp, waid waikus, harmooniline rahu — käimine Jumalaga samm-sammult. Wõidmise and annab märku hingele selle tundeilma mustusest, madalusift — millest siis tahab puhastada. Selle anni saades saabub rahu, rõõm, ka puhkus enese wõitlemiskatseist. Raowad ka siis isiku, isiklised, perekondlised ja partei tunded ning enda pühaduse ülehindamine.

Witamaseks „Wõidmise anni tegemus inimese ihus“, millest kõneles w. Lipstok 1. Kor. 6 : 3.

Waimu ja hinge pühitsus ilmutab end ihu läbi. Wõimatu on kiidelda eelmiste pühitsusest ilma ihu tegudeta. Waimu anni saades on ihu äratatud elawaks Jumala teenistuseks. Siin wabanemine ka loomu wigadest.

Waimu anni saamine peab wäljenduma ka maisjels kodudes, puhtuses ja riietuses.

Ra usklikkonnal kui ühel ihul kaob siis jalalikkus, teiste wigade, eksimuste üle otsustamised, mis muutub ühiseks wõitlemiseks patu wastu.

Õhtupoolikul weel terwituste äraandmised, tänamised, palwed ja jumalagajätmised.

Edasi — wapralt ja wäsimatult, et wõitub kord püha õliga — wõidmise anniga — seista Talle ees.

Siis lahkuti . . . Elame ju weel lahkujate maal . . .

B. Wolmer.

See wastus.

Kui kord Taani kuningas Kristjan õhtusööma- aja ettevalmistusel oli, hakkas õpetaja temaga kõnelema: „Teie majesteed.“ „Mis see tähendab?“

mastas kuningas. „Minu nimi on Kristjan ja ma olen waene patune, kes Kristuse juures andeksandmist otfib.“

Risti all.

C. Martensi mälestusi wanast ja uuest Wenemaast.

Tõlk. D. W.

7

Kaukaasia mägedes.

Torm hulus ümber majanurkade, ja metsikut tantsijid walged helbed. Tõusis tuuik, ei näinud enam majast majani. Kella kase ajal õõsel saabus saan, rietusin, armsad õed-wennad andsid mulle veel kasuka ja wilitaapad, sest oli fange pakane. Mu woorimees, wana kasak, kes oli tulnud 80 km. takka linna turule, oli siin esimesel õhtul leidnud Jõsanda, ja tänumeesle tahis ta nüüd mind sõidutada nii kaugele, kus olin warjul oma tagaajajate eest. Too oli karbetaw ülesanne: surmanuhtlus ootas teda, kes aitas G. P. U. tagaõhtitawal põgeneda. Juhitiin sellele ta tähelepanu, ent ta wastas lihtsalt:

„Teie kaudu tutvusin igawese eluga, nüüd olen walmis teiega jurema. Ja kui ei julgeks ükski teiega sõita, mina tulen wiin teid.“

Ma ei kartnud, sest olin ju sageli kogenud Jumala imeidki kaitsemist, ja nüüdi usaldasin oma elu Tema kätte. Pitskampi sõitjime ümber maja, ja lähim tee wiis meid linnaist välja. Lumi ragises, torm ulas. Meil õnnestus märkamatuks wäljuda. Tuuik luurenes, ei näinud enam ainuiski teed ehk rada. Õhustajime ühes õnnis oodata hommikut. Tänu Jumalale, seal elas ukliit, jäime ta juure kella kümneni, sõime, jõime ja olime rõõmsas meeleolus. Õed-wennad tahsid teisiigi kutsuda, kuid ütlesime neile, millises seisukorras olime. Tormi lakkades sõitjime teise külle, kaugele mägedesse.

Sõitnud umbes 7 km. märkajime endi ees saani üsna wiletate hobustega. Tundsin sõitjas omaks imestuseks too nanna, kes ühes koosolekus kohtles nii halastamatult oma seltsilist. Tundsin endas nagu kord Wilippus:

„Kstu jelle saani ligi.“

Jstusin lihtsasse kasakasaani. Nunn tundis mu ja ehmus.

„Miks te ehmate?“ kõnetajin teda. Ta waitis.

„Wind ei tarwitse teie karta. Tahan teile waid jututada Jumala rikkusest,“ ütlesin ja kõnelesin temaga igawesest elust. Ta waatas kaua mu otja, märkasin ta liigutust.

„Kas teil tookord ei olnud kahju omaist õest? Miks ta täna ei ole teiega?“ Kuhu te sõidate?“ küüsin.

Pikemas kõneluses kohtisin teda Jumala sõnaga aidata. Ükki ütles ta:

„Ma tegin ülekohtu. Olen veel halwem õest ja põgenesin ta juurest. Mul on kahju ja ma ei tea kuhu minna. Ma olen üsna ükki, mul pole ainuiski sõpra.“

„Jah, nii peabki tulema, et meist lahkuvad kõik maised sõbrad. Ent meil on üks, kes tahab olla ka teie sõber, kui te aga tahate.“

Põlwitajime reel kest walgeid lumiwälje ja elasime läbi Betaania, kus aratati jurmud Saatsarus ta hinges.

Jõudsjime M. külle. Siin polnud kogubusi, kuid nunn ütles:

„Jääge siia turule kiriku juure, ma jooksen ja jutustan inimestele Jeesusest, ja veel täna õhtul on meil jumalateenistus.“

Jgatahes tundis ta elanikke, sest wähe aja möödudes tuli ta tagasi ja palus mind ühte majja. Hobused wiidi puhkama, ja ehkki elanikud olid waeled, walmistati meile lõunasõök. Õhtuks tulid veel mõned õed-wennad, lauljad, ja meil oli õnnistatud koosolek. Wõib-olla kuulis külarahwas esmakordsest puhaft ewangeeliumi, ja paljud andusid Jõsandale. Kaswas julgus, tugevnes usk. Mõõbunud hädad ununesid, jatkasin rõõmja meelega teed oma kasaka saatel.

Me sõit läks mägedesse. Meid korduvalt hoiatati sõitmast relwata, sest kitalastel mäeteeudel waritsesid rööwliid reisiijaid. Ent olin ju kogenud palju hädaõhte, ja ikka oli mind Jumala käsi päästnud, sellepärast ma ei kartnud. Mägedes on orge, mis kaitstud tuule eest, kus paistab terve talwe selge, hele päite. Loomad wõiwad kogu aasta wälja jääda. Huntide kartusel aetakse nad waid õõjeks kaljuoopaisse. Mõõdusime kuristikest pilwelõrguste mägede wahel. Meid piiras waiikus, millist ei seganud ükski inimhää. Tulime kohale, mida nimetatakse jurmutenurgaks. Räägitakse, seal ei saawat ükski möõda, ilma et ei rööwits teda meisfikud mäeelanikud. Sageli isegi surmatakse möõdaminejad. Tagasi ei saanud, kõrwale põigata ka mitte, sest tee oli kitsas. Põõrasime parajasti ümber kaljunurga, kui

nägime endi ees 7 ratsanikku. Nähtawasti olid nad meid kauem jälginud ja ootasid meid nüüd siin. Too oligi rööwliit, ja mu woorimees oli juba täiesti löõdud, kui märkas neid. Ent kartmatult astusin ma sõidukilt ja wiipasin neile käega, et nad tuleksid lähemale. Sakkest teretajin neid ja küüsin:

„Mu härrad, kust wiib tee R-sse?“

Küüsin rööwliitelt teed . . .

„Tee on seal!“ ütles pealik ja hakkas oma seltsilistega nõu pidama, kuidas meid rööwida. Üks rööwel küüsis:

„Koh, kuidas on, kas enamlasted veel kaua jääwad walitsejaitse?“

Algas elaw jutuajamine Wenemaa olukorrast. Rööwliid elasid lahutatuna wälisilmast, olid enamlaste weriwaenlasted ja neid huwitas kõik, mis jutustajin neile, nii, et nad saatid meid wiis, kuus km. Korraga peatas pealik omi kaastaji, ulatas mulle lahkumiseks käe ja ütles:

„Nüüd olge üsna rahul. Dieti tulime teid riijuma, teie hobuseid ära wõtma, kuid teie sõnumid huwitasid wäga, me ei tee teile midagi.“

Ja ta käskis ühel ratsanikul meid saata ja meile näidata parima tee. Nii möõdusime weata ka toost suurest õhust.

Meie eesmärk oli kasakaküla R., seal elas mu küüdimees. Sõitjime mäest üles ja alla, sageli üsna kital mäeteel, möõda lumistunud metsadest. Kohati langeisid kohisewad jõed alla orgu, kohati rippusid ojad kõwatskülmanuna kaljuseintel, ja selge tal-

wepäike mängis tuhanded wärwis külmanud tilkade ja jääpurikatega.

Wiimats saabumine K-se ja lõitmine kajakadue. Meile walmistati parim pidusöök, lõeti saun, seiti kajakad on väga puhtad inimesed.

Kajakate saun on väga omapärane. Igal majal on oma wannituba, seitse kuni üheksa ruutmeetrit suur. Toas on suur ahi, täidetud munajuuruste raudkiwidega. Ahju kütakse teigest toast. Laes on auk, ja suits ja tuli tõmbuvad kiwide wahel üllespoole. Wannitoas on toon tulist, teine külma wett. Wajakate wett kiwidele ja jaadakse palawat auru. Pejemise ajaks riputatakse riided ahju juure wardale, ja tuline aur desinfitseerib nad. Enamikus walitseb kajakate majades äärmine puhtus. Külad on suureb, majad ehitatud uuema stiili järele, toolid walged ja rõõmsad. On ka waseid, ent need enamasti inimesed, kes ei taha tööd teha. Rewolutsiooni läbi on rahwas palju kannatanud. Kaubandus on häwitatud, paljud majad maha kistud.

Pärast õhtusööki kutsus mu sõber sugulased ja tuttawad oma majja kofku ja hakkas neile jutustama, kus ta käinud, mida kuulnud ja kogunud, ja kuidas ta wiimats Zumala armu läbi leidnud rahu ja õnne.

„Kuulge, mis too mees teile tahab öelda,“ ütles ta, „ma soovitan teile käia ka sama teed. Ta jutustab teile Zesusest, te kõik mõistate seda ja võtate ewangeeliumi vastu.“

Jutlemine muutis väga elawaks, kirjiti palju, ja teisel päewal pidasime korrapärase jumalateenistuse.

Ei pea mõtlema, et võib kohe jutlustada, tuleb lugeda ja seletada algmõistet patust ja surmast, arnuust ja elust. Lugeses ka kirjides otsustawad südamed ewangeeliumi poolt wõi vastu.

Ka siin külas sai rõõm osaks: kahe päewa pärast otsustasid wiis hinge eluteed käima hakata. Nii tekkis wäike kogubus. Tähistamata lõitjin siit edasi. Mu kasal wiis mind wiisteist kilomeetrit edasi P. külla, kuhu omal ajal jaadeti esimesi stundiste. Teel elas wäike hulgate noid wanu uue-eeswõitlejaid, ja nad väga rõõmustasid mu tulekust. Siingi elasid õnnistatud päewi osajamihes ja toostöös armjate wendadega.

P.-st lõitmine kellegi wennaga raudteel edasi. Sõitmine raudteel oli tooford ühendatud suurte raskuste ja hädaohtudega, seist kohte wagnis said waid erakonnaliikmed, ja rongid olid täis kiilutud. Wõis kõnelda õnnest, kui said koha puhwrit wõi katusel. Sageli pidid ketidki aitama, mõned jälle rippusid raamidest ja lõitsid nii pikki teid. Paljud tabas jellistel reisidel surm.

Meil õnnestus ronida puhwreile. Tuul ulus wagnite wahel, känd külmasid kangeks, seist oli talu ja meie rõiwad õhufesed. Waewaga hõidamine endid tinni. Nälgas, külmanud ja wäsinud, püüdsime leida troosti õnnistustis, milliseid Isjand kinnunud meie senisel teekonnal.

Kolmekümne tunni pärast saabumine J. linna. Siin oli suur kogubus armisa uskliku juhiga, kes töötas suure õnnistusega. Tal ei õnnestunud meile saali saada; ka mina pöörasin ühe ja teise ametiajutele poole, ent asjata.

Linnas oli palju sõjawäge, oli käimas äge wõitlus mäelanikega, kes ei tahtnud alluda enamlastile. Mulle anti nõu pöörda staabiilema poole, tema wõida mulle luba anda. Nähes mu pabereid, ütles ülem lahkelt:

„Kohje muretsete teile saali. Täidan teie palwe, ja ütlen ei pea teie se punktuma.“ Ta ulatas mulle paberi ametiajutele, milles kästi mulle kohe saal anda.

Saime ruumi, mis mahutas 1000 inimese ümber. Kirjutajime teadaanded, käisime läbi tänavate ja kleepisime pabereid tänavate nurkadefele, kutsudes inimesi õhtuts koosolekule. Juba esimesel õhtul oli saal täis. Lõpul teatasin järgmise päewa teemi:

„Punane ratsanik punasel hobusel, ta päewad ja tagajärjed 31m. 6. peatüki järel.“

Wend T. ehmunis ja ütles:

„Kui ja seist räägid, ei wõi ma kaasa tulla, siis oleme kadunud.“

Ent ma ei wõinud teisiti.

Tawaliselt pidasime üldkoosoleku lõppedes veel järelkoosoleku, kuhu kutsusime neid, kellel oli soow isiklikult rääkida ewangeeliumi üle.

Tol õhtul minnes kogubumajja järelkoosolekule, leidisime pea- ja kõrwaltänaawa inimesi täis. Wõimatu oli kõiki sisse

lasta. Mis nüüd? Kuttu otsustanud, jäime seisma wärawa juure ja kirjime igalt ihelt, kes tahtis sisse, kas tuleb ta tõesti ainult sisse, et leida rahu Zumalaga. Kes ei wõinud jaatada, pidi minema tagasi. Siiski täitus palwela.

Teisel päewal oli koosolekuruum nii täis, et meie ei pääs- nud sisse. Lõitmine kantli juures afna eest ja pugemine sealt sisse. Kohaliku kogubuse juur kandi imeilusaid laule ette. Peab fford kuulnud olema, kuidas wenedajed laulawad. Wend T. oli haigestunud ja ei ilmunud. Koosolekule oli tulnud ka hulk kommuniste. Nad olid väga rahutud, naerisid ja jutlesid kõwasti. Kutsusin korrale, ent midagi ei aidanud. Siis hüüdisin walju häällega:

„Tolle jumalateenistuse wastutawa juhatajana kutsun teid korrale riigi nimel, ja paljastage pead!“

Kommunistid ehmunisid, wõtsid mütsid peast ja jäid wait- jeks. Rääkisin kaks ja pool tundi, ja kõik kuulajid innuga. Teem „Punane hobune ja punane ratsanik“ oli neile väga tähtis.

Ka järelkoosolekule woolas veel enam rahwast kui eelmisel õhtul. Jälle lasime sisse waid need, kes õhtijä rahu Zumalaga. Umbes 80 inimest andis oma elu Zumalale.

Järgmisel õhtul rääkisin lendawast maost, metsalihest, keda me ei pea kummarama, ja kelle walituse ajal osta ega müüa ei saa. Oli õieti hädaohtlik teem, seist tundisime kirjeldatud olu- kordi Wenemaa elus. Siiski walitse waitus.

Palwela ette kogunes õhtuks määratu rahwahulk, mis ta- kistas tänaõhtumist. Ratsanikud piirasid meid ümber, mind wiidi ülema juure, kes oli aga mõistlik küllalt ja lasi mu wa- bats, kui ütlesin, kes ma olen.

„Selfimehed!“ hüüdis ta, „siin pole hädaohtu, te wõtte rahuga minna. — Jattake rahulikult oma koosolekupidamist,“ ütles ta mulle.

Ka tol õhtul tulid paljud Isjanda juure. Taiga saalis istusid kaks kommunisti, kes kogu aja naerisid ja piltsid. Kana tein, kui ei märkaks ma neid, wiimaks pöörasin nende poole ja ütlesin:

„Zmestan, et teie seal taga veel wõite naera ja pilgata, kuna teised paljud algawad uut elu. Kas te teate, et on kirju- tatud: Häda teile, kes te nüüd naerate. Teie peate nutma ja uluma?“

Tahtsin lõpetada koosoleku lauluga. Tol hetkel kargas üks kommunistest pingilt ja tuli minu poole. Urwasiin, ta tabab mind maha lasta, ent tema wõttis relwa ja wõõ mõdgaga ja ütles:

„Küllalt olen nendega paha teinud. Mu elu on õnnetu. Täna seist tahan ma Zumalale elada. Ütelge mulle, mida pean tegema?“

Weel ei olnud ta lõpetanud, kui tuli ka teine kommunist, põlwitas, ja mõlemad tunnistasid wõidetuna ewangeeliumist omi patte.

Roimar ja õpetlane.

Elasime wend T.-ga unustamata aega P.-s. Esimesest pä- wast peale olid koosolekud õnnistatud.

Ühel õhtul, kui saal oli eriti tungil täis, istus ka reaal- kooli direktor ees pingil. Kauris põlastawalt silmitseis ta koos- olijaid. Näis, et tal ei olnud hea meie keskel, oli liig kirju kuuljaskond. Oli kõiki: töölisi, talunikke, kommuniste ja ka õpetlasi.

Rõne lõppedes tõusis kohalt must, sünye wälimusega mees, kes oli kuulanud suuril imestawail silmil, ja hüüdis:

„Waadake mu nägu, kui must ma olen. Ent veel mus- tem on mu süda. Olen kahetsateist aastat Siberis elanud ahe- laiga seotud. Omaist noorusest juu olin kirjategija, roimar. Nõufogudewalitus lasi mu wabaks, tulim tagasi siia, sain kom- munistiks ja omaisin piiramata wõimu. Inimesi tappa oli mu rõõm, ja ma wõisin jeda. Olen enam inimesi tapnud kui neid siin saalis koos on.“

Nuttes langes ta pörandale. Küsisin, kas ta on ewangee- liumi Kristusest tunnud.

„Ei,“ ütles ta, „ma pole seda ial lugenud. Zuhuslikult tulim siia ja kuulsin seist esmakordsest. Kahetsen oma minewikku. Kas wõib minusugune inimene veel andeks saada?“

Meile inimesile näib peaaegu wõimatu, et sellised roimarid weel wõiwad saada andeksandmist ja omada uut elu. Too mees oli raskeid kiritegusid korda saatnud ja palju süüta inimesi tapnud. Ent just seal kogene õnnistegija suur armastust patuste wastu, näeme täitawat Zumala sõna: „Kui ka teie patud on weripunasjed, peawad nad walgets saama kui lumi.“

Rõike filmakirjalisust, ebaehtsust, ebaloomultkku pidas ta hirmsaks asjaks, kuna kõigele tõele, puhtusele, jumalikkule loomusele tegi ta püüant lahti südame ja rõõmustus kohtlaselt õnnistusest, mida Jssand kinkis wendadele, kuigi nad ei teeninud neil joonil kui tema.

Wiimseil aastail hakkas ta jõud wähehaamal kahanema ja 1914 aasta lõpul kirjutas ta ühele Inglise sõbrale: „Tee üle kanali on nüüd kinni mu eest, aga kuigi nüüd maisjed kaastundmused ja huwid seisawad waheseinana sakslaste ja inglaste wahel, tunnemad end jumalalapsed siiski usus ühendatud olewat. Ta tuleb — meie kõrgesti kiidetud Jssand ja Õnnistegija, et koguda omakseid enese juure, niipea kui Ta on walmistanud neile eluaseme isamajas.“

Dodates kindlasti ja kaswama walmamisega Jssanda tulemist ei eitanud ta ialgi wõimalust, et peab enne läbi minema weel surmast. Ta ei wadunud Jssanda tulemist isikliku surmastwabastuse seisukohalt, waid eeskätt jumaliku päästeplaani lõpulewitamisena koguduse suhtes. Aastal 1889 Weston-super-Mare konverentsil ütles ta tõendusena, kui täiesti ta hingas Jumalas olewiku ja tulewiku suhtes: „Mu Õnnistegija on tee, millel wõib käija mu jalg, niikaua kui Ta lasseb olla mind maailmas, ja kui Ta ei tarwita mind siin enam, on Tal ka teises ilmas tee mu jalgadele.“

Prantsusmaalt.

„Mis erilistelt teenis mu ülesehituseks Stockmayeri juures, oli ta kaine tagasihoidlikkus otustuses teiste üle. Ialgi ei ole kuulnud ma kasuta ehk armastamata sõna ta huultelt. Ehk küll olen istunud sada korda temaga ühes sõõgilaulul, ei mäleta ma üht tühja sõna ta suust. Ta waikis ja lasi rääkida teisi, ehk tõstis lühikeste lausega kõne kõrgemale tasapinnale!

Do, millest kustutamatu mulje on awaldanud mu peale selle jumalamehe enese üle walitsemine! Leidub nii palju kõrgeandelisi teaduslikult haritud inimesi maailmas — nii hästi härrasid kui daame — kellede sõnad on paljas kõla ja jätawad tühjaks südame. Otto Stockmayer sellewastu sellest ajast saadik, kui andis enese Jssandale, on harjunud taltsutama oma keelt ja waid kõnelema, mis teenis kaasinimeste ülesehituses. Ta kõnel oli alati üks otstarbe, teisi tõsta mahatõmbamise asemel. See oli alati seotud kõrgemale toonile ja awaldas muljet, nagu oleks see pärit ülevalt. Lihtsaim loomulik sõna ta suust wõis imelisel mõjuda hingedele. Ja kuidas oskas ta põgeneda inimeste kiituse eest! Näit. ühe koosoleku järele, milles ta oli tõstnud meid kõrgemasse õhkkonda, oli meil nõu talle tänu awaldada. Ta läks jalaja minema, et pääseda meie kiiduawaldusist. Selle wõitme omale õpetuseks. See meile wähe liialdawalt ilmum ligipääsematus oli talle nagu pühaks kaitseabinõuks, weel enam, et see oli ühendatud liigutawa armastusega, mis teda ei lasanud unustada ühtki abitarwitajat hinge, kelle Jssand oli pannud ta südamele. Wi-

Otto Stockmayer.

Seejuse Kristuse tunnistaja ja järelejäija
Alfred Rothi järele Joh. Sarow.

masel ajal, kutgi juba wähenes ta mäletamiswõime, küllastas ta reisuudel siia ja sinna laiali pillatud wendi ja õdesid, kelledega ta kufagil oli kokku puutunud.

Otto Stockmayeri waated ühes ehk teises punktis tegid läbi mõni kord ka muutuse, aga ta põhilauseid ialgi. Ta wõis anda sellele ehk tollele, oma usutunnistuse artiklile mõnikord teise arusaamise, kuid wundamenti ei puutunud ta ialgi.

Rõneles ta ristist, siis armati, prohwetit enese ees olewat — ja kui meisterlikult oskas ta wiia jälle tafakaalu wankuma hakanud inimlast ühe lühikeste lause läbi! Jah, tal oli midagi prohwetit- ja apostliandest, ja me austame koguduse Pead, et Ta on annud meile selle mehe.

Otto Stockmayer rääkis harwa ifenesest, tegi aga ta seda kord, siis sündis see wiisil, mis läks sügawasti südamesse. Raua aja pärast kohtas ta üht wenda, kellega seltis ta oli palju töötanud, ja see teatas talle jutujamisel, et ta olewat saanud kuhugile kutse, mis juures ta küsis Stockmayerilt, kas teda ka ei ole palutud osa wõtma tulla neist koosolekuist. Stockmayer eitas ja ühtlasi liigutus ta südames helluse tunne, mis waldas teda. Kui ta oli jõudnud koju, wõttis ta sule, tunnistas sõbrale, mis oli sündinud temas, ja otustas mitte enam lasta üles tõusta sedaselti tundmust ega neile sugugi anda ulualust.

Teine kord kutsus üles keegi kirikuõpetaja wäga õnnistatud ewangeeliumi-nädala lõpul, mille Stockmayer oli pidanud, koguduse wanemaid, et weeta üht õhtut jumalafuulasega, kes oli olnud ärkamise tööriistana Jumala käes. (Seal oli ärkamine olnud). Seal paluti, ja koguduse wanemad kasutasid wõimalust, et tänada Jumalat, et Ta neile oli annud nii hea kirikuõpetaja, ilma et oleksid maininud ühe sõnaga meest, keda Ta oli tarwitanud wiimaseil koosolekuil, et neid erilistelt õnnistada. Stockmayerile tundus see walusana — aga mitte waid Jumala pärast, waid ifeenese pärast. See tunne alandas teda sügawasti, ja üksilduses omas toas wõitles ta Jumalaga ja otustas alanduda järgmisel hommikul oma sõprade ees, mida ta siis ka tegi.

Ta tahtis elada jumalikkude elu iga hinna eest. Mitte oma jõupingutuse läbi — seda teadis ta — aga oma õiglase patutunnistuse ja kindla usu läbi Talle weresse leiame me päästmise.

Talle mere läbi wabastuse usuteadus leidis temas oma jõulise eestaja. Oli ta ju ise elanud läbi oma juures mere wabastawat wäge.

Kõigest läbitungim ja kõike ümbermoodustam Talle mere wägi oli teinud talle sellest uhkest ifemeelsest loomusest. Seda wõiwad tunnustada kõik, kes on näinud teda aasta-aastalt koosolekuil Riedis. Ta elustaw, sügawale tungim mõju on saanud maks-waks seal erilisel wiisil. Kui olime kuulnud teda, siis igatsemime nii wäga waikuise järele, et lasta seedita kuulud sõna.“

(Järgneb.)

VÄLISMAA TEATEID

Indias endiselt käärrib ja teeb.

Itaalias oli 23. juulil tugew maavärijemine, mis kõige tuntavam oli Neapoli ümbruses. Inimohvrite arv ulatab 6000 ümber. Majad on purustatud. Paljud kannatanuist on jäänud nõdrameelseks. Jumal räägib.

Pan-Euroopa ehk Euroopa ühisriigid on paljude poliitika-meeste praeguseks kindvaks ideeks, mis pidada kindlustama Euroopa tulewase rahu. Wististi on see väga waewaline asi nii kaugele jõuda.

Ruhrimaal Koblenzis pidustustel, mida peeti okupatsioonilt wabanemise puhul, juhtus silla purunemisel õnnetus, kus hukkus ligi paarjada inimest. Saksamaal walitseb lein sel puhul.

Soome peapiiskop G. Johanson suri 86 a. wanaduses. Olnud järgimööda üle 30 a. peapiiskopiks.

Kuumuse kätte on sel suwel surunud sadandeid inimesi, eraldi rohkesti Ameerikas.

Prof. Woronoff, tuntud noorendaja kawatseb nüüd Jaapanis wiibides leituda allinimeist.

Tüüf Peterburis. Nagu Nõukogude Wene leheb teatawad, on Peterburis lahti pääsenud tüüfi epidemia. Haigusehoog on tänawu palju tugewam, ja ka on haigus ilmunud waremini kui möödunud aastal.

KODUMAA TEATEID

Nelipähi allianss konverents, mis peeti 2. ja 3. pühäl, oli õnnistatud. Rahwa õlawõtt sama rohke nagu ifka. Pite-malt kirjelduses. Järgmine konverents otustati pidada taas Tallinnas, kuid leford Gw. kristlaste Wabakogudise uues praegu ehitatawas palwelas. Konverentsi juhiks on R. Rauks. On märgata õhkkonna terwenemist allianss töös.

Baptisti noored pidasid oma konverentsi Saapsalus. Uueks ühijus eesimeheks waliti mag. Tärk ja „Eutewade“ sai uue toimetaja, kelleks waliti E. Mänd.

Ka metodisti noorte konverents Pärnus jaanipäewal olla olnud väga õnnistatud.

Swangeeliiumi kristlased ehitawad Jõe tänawale, Narwa maantee rajooni uue awara palwela. Töö on praegu täies hoos. Tulgu sellest õige tempel wägede Jehoowale!

Tallinna Sinise Riisti noored on lasutanud käesolewat suwet rohkesti wäljasõitudeks. Tähtsamad neist olid Kuila aastapäewale 29. juunil ja Wõjule 20. juulil. Mõlemise kohta korraldati sõit kahel weoautol 35-45 inimelega. Koosolekud armiad.

Tallinna Wene C. E. ühing tegi sõidu Paldeske 29. juulil w. Siebergi autol. Koosolekud peeti Rahwamajas. Si puudunud Jumala õnnistus. Rahest rahwusest ühingute noorte kokkusaamine kujunes liigitawalt jädamlikuks.

Paide ühing on korraldanud autol misjonireise mõnesse pimedasse kohta. 1. juunil tehti reis Koiki ja Adaweresse ja 6 juulil Tännafilma. Tännafilmas ja Adaweres peeti koosolekud foolimajades, kus koolijuhatajad näitasid suurt wastutulikkust.

Mõlemad pimedad paigad, kus peeti ainult teist korda koosolekuid. Inimeste huwi on suur ewangeeliiumi järele. Eimesel reifil oli kaafas liidu poolt w. Pittjaan, teisel w. Sink abikaafaga.

Viidujuhataja abikaafaga on oma puhkeajal teinud reise ja pidanud koosolekuid: Wõhmas, Wiljandis, Paldes ja Põltsamaal. Isjand on olnud ligi. Samuti hiljem olnud ringreifil Narwas, N.-Jõesuus, Merikülas, ühes w. Pittjaaniga.

Berliini üleilmlikule C. E. konverentsile sõidab Cesti esindajana w. B. Koljo abikaafaga. Temaga lähewad kaasa weel mõned C. E.-lased. Soome esindajaks lähew insener Lemmity Salmensaari.

Dr. G. Mill usklik üliõpilasgrupist abiellus de Anna Gildemaniga. Soowime õnnistust eluteele ühisele!

Ringreisi Cestis tegi õp. Põld (metodist) Leningradist Wenemaalt, pidades ettekandeid Wenemaa uulistest oludest.

Õudne sündmus juhtus nelipähi wiimasel pühäl Vääne-Nigulas, kus surma sai kellegi Borni kae läbi J. Tintse. Wiimane on laialt tuntud töötegija, kuid wiimasel ajal leigetis jäänud ja mõnede warjude all. Wõpukultil ilmutab seda kummalist ja põratawat lugu kord igawikus Jumala kohus. Ogu see igale hoiatuseks.

Boola president Moskidi külastas Tallinna 10. ja 11. augustil, mis oli Cestis riiklikus sündmuseks.

Päästearmee uueks juhiks Cestis ja Lätis on määratud kol.-ltu. G. Simpson. Senine juhataja brig. R. Johanson sai kätutule Tshüllis.

Väljaandja: Eesti Usklikkude Noorte C. E. liit.

Vastutav toimetaja: P. Sink. Toimetuse aadress: Tallinna, Koidu t. nr. 68 b-6.

2300

HELSINGI RIIDEKAUPLUS

omanik M. KABAL

Tallinn, V. Karja t. 7. Tel. (2) 12-09.

Siidi, villase, linase ja pesuriide kaubad. Mõöbliriided, pörandariided, vaibad, aknakardinad j. n. e.

Hinnad õiglasel ja odavad.

Usklik hambaarst pr. M. Sacharias.

Vastuvõtmine 11-1 ja 4-6.

Lai t. 7-3.

Teen iga-
juguiseid **kellasepatöid.**

Tellimised palun ära anda: Tallinnas, Wilkardi tänaw nr. 3-10 (hoowis).

Terwitades w. G. Henny.